

Contra la guerra, pels drets dels pobles oprimits, pel socialisme: per la revolució proletària mundial!

L'1 de maig de 2018 es produeix en un context de rivalitats entre potències imperialistes i múltiples guerres locals. La rivalitat entre els “vells” imperialismes d'Estats Units, Europa occidental, Japó, amb els imperialismes emergents a Xina i a Rússia s'ha accentuat clarament. Potències regionals (Israel, Aràbia Saudita, Turquia, Iran) es disputen el Pròxim Orient. Síria, Iraq, Corea, el mar de Xina, Ucraïna, Afganistan... són el teatre de maniobres i confrontacions militars.

Fins i tot la recuperació econòmica del capitalisme mundial, desigualment repartida, no ha calmat les tensions entre les diferents fraccions de la burgesia, ni els atacs contra els productors. L'ocupació mundial augmenta, però no prou per fer front al creixement demogràfic. Per a l'imperialisme mundial, una part cada vegada major de la humanitat és supèrflua. A més, el medi ambient de l'espècie humana està posat en perill per la supervivència del capitalisme: acceleració de l'escalfament climàtic, pèrdua de diversitat biològica, enrariment dels boscos i de l'aigua pura, etc.

Totes les potències imperialistes volen defensar no solament els seus superbeneficis contra els rivals sinó també acréixer-los. Els seus Estats cerquen fer-ho atacant les conquestes de la seua classe obrera, nuant i reprenent aliances, reprenent la carrera d'armaments, intervenint econòmica, política, diplomàtica i militarment en la resta del món.

L'OMC no aconsegueix portar avant acords mundials. Els intercanvis de mercaderies han deixat d'intensificar-se (augmenten ara al mateix ritme que la producció mundial). Perquè els Estats Units segueixen sent la primera potència mundial però amenaçada per Xina, el president Trump parla obertament de guerres comercials que vol portar avant i guanyar. El proteccionisme, que mai va desaparèixer, torna amb força. Gran Bretanya es retira de la Unió Europea.

La reacció política en tota la línia és el propi de l'imperialisme (Lenin, L'imperialisme i l'escissió del socialisme, desembre 1916)

Israel mai s'ha preocupat per l'autorització de l'ONU per matar palestins o per fer la guerra als seus veïns. Però els Estats Units, que van fundar l'ONU després de la

Segona Guerra Mundial, l'esquiven cada vegada més a l'hora de portar avant les seues agressions militars, perquè Xina i Rússia tenen un dret de veto en el Consell de Seguretat. Així, l'exèrcit americà, ajudat per França i Gran Bretanya, invocant un nou atac químic, ha bombardejat Síria el 14 d'abril. Com si els crims de guerra d'aqueixes tres potències no foren pitjors que els del carnisser Asad.

Els emigrants dels països pobres i dels països en guerra són rebutjats i perseguits més que mai. S'organitzen referèndums que decideixen sobre aquesta qüestió (Brexit), hi ha candidats i partits que guanyen eleccions designant als emigrants com a bocs expiatoris (Estats Units, Àustria, Itàlia, Hongria...) Han sorgit murs i s'han reforçat les fronteres

dels Estats Units, Israel, Espanya, Grècia, Bulgària, Hongria, Noruega, Xina, Gran Bretanya, Paquistà, Bostwana...

Turquia, que segueix sent membre de l'OTAN, i de fet una dictadura islamista, ha efectuat al gener una invasió militar a Síria per impedir la creació d'un estat kurd en la seua frontera i demostrar les seues pretensions de poder regional. Per a açò ha rebut el suport de gihadistes sirians i l'autorització de Rússia i Estats Units, mentre que els caps del PKK-YPD han posat als combatents kurds al servei de l'exèrcit americà. Havent vençut en Afrin el 18 de març, Erdogan estén la seua guerra bruta enviant les tropes turques a envair el nord de l'Iraq, amb la complicitat no solament de Washington sinó també del govern de Barzanik (PDK) de la zona autònoma kurda a l'Iraq.

Al mateix temps, el govern colonialista israelià té carta blanca per a una nova onada de repressió brutal contra la població palestina. El nou home fort d'Aràbia Saudita, el príncep Bin Salmàn, justifica l'existència de l'estat d'apartheid, mentre que el seu país continua alimentant l'antisemitisme i el salafisme a través del món, finançant als moviments islamofeixistes.

La restauració del capitalisme per la burocràcies estalinistes a Rússia i Xina no solament ha introduït noves potències imperialistes, també ha canviat l'equilibri entre les classes, en detriment dels treballadors. A Europa de l'Est, Xina, Vietnam, les conquestes en termes d'ocupació, sanitat, ensenyament,

aportades per l'expropiació del capital han desaparegut brutalment. La perspectiva del socialisme ha retrocedit en les masses explotades i oprimides. Els buròcrates en el poder a Cuba i Corea del Nord han començat a convertir-se en capitalistes.

Contràriament al que volien fer creure els ideòlegs i politicastes de la burgesia imperialista, açò no ha portat al triomf de la “democràcia representativa”.

Els règims autoritaris han sobreviscut i les democràcies tradicionals retallen les llibertats democràtiques i espïen la seua població en nom de la “lluita contra el terrorisme”. Trump va ser triat amb menys vots que Clinton. Als Estats Units, els negres segueixen sent l'objectiu dels policies blancs. El paper dels serveis secrets i de l'Estat major és més gran que mai als Estats Units. El president PT del Brasil, triat per sufragi universal, va ser destituït a l'agost en nom de la “lluita contra la corrupció” per a substituir-lo per un president MDB molt més corrupte. El nacionalisme burgès de Venèçuela, que ha mantingut al capitalisme, es recolza cada vegada més en l'exèrcit per a resistir a la fracció proimperialista. EA l'Estat Espanyol, el govern Rajoy (PP) i la monarquia franquista han criminalitzat la lluita social i retallat dràsticament totes les llibertats democràtiques, omplint els jutjats i presons de treballadors i joves, mitjançant la reforma del Codi Penal i la llei Mordassa, usats també per a reprimir i impedir al poble català escollir democràticament la seua sort mitjançant un referèndum, a l'octubre de 2017.

Fins i tot en els països més avançats, fraccions de les classes dominants promouen la religió i el creacionisme. Els homosexuals segueixen sent perseguïts en la majoria d'Estats. Els drets de les dones també es qüestionen, en particular el dret a avortar a Estats Units, Polònia, Hongria.

De nou, a tot el món, hi ha bandes feixistes que aterroritzen els immigrants, els vaguistes, els camperols pobres, les minories religioses o nacionals (Yezidis, gitanos, Rohinyás...)

No obstant açò, els treballadors, les dones, les minories oprimides, els joves en formació, resisteixen de tota manera: reivindicacions, vagues, manifestacions, lluita armada... a Síria, Turquia, Xina, Iran, Brasil, a Espanya, a Estats Units, França... La classe obrera nicaragüenca, a costa de desenes de morts, ha obligat al govern a retirar el seu projecte contra la Seguretat Social i les pensions. Les lluites de classe no cessen, però el proletariat i els oprimits del món manquen de les organitzacions necessàries per a transformar l'aspiració i el compromís de les masses en avanços i victòries decisives.

Les organitzacions que controlen actualment al moviment obrer es demostren incapaces de fer front a l'ascens de la reacció, de lluitar contra les intervencions imperialistes, d'encapçalar les lluites per afeblir i

enderrocar al capitalisme mundial. Les burocràcies sindicals accepten negociar tots els atacs. Els partits exestalinistes, socialdemòcrates i laboristes governen per al capitalisme, atacant les conquestes (o disposant-se a fer-ho). El DSA està dins d'un dels dos grans partits burgesos d'Estats Units, el Partit Demòcrata, els candidats del qual (Obama, Clinton) també són recolzats pel PCUS. El SPD acaba de salvar a Merkel a Alemanya. La Syriza grega ha capitulat davant les exigències de Berlín i París. La SD danesa s'alia amb el DF fascitzant i es suma a la seua xenofòbia. La SMER eslovaca governa amb el SNS racista. El LP de Nova Zelanda governa amb el partit xenòfob NZF. Els vells i nous partits “reformistes” que estan en l'oposició, com el Partit Laborista de Gran Bretanya, Die Linke d'Alemanya, La França Insubmissa, Podemos de l'Estat Espanyol... no es reclamen ni tan sols del socialisme.

En aquesta situació, és més important que mai reconstruir la internacional obrera (i en cada país un partit obrer revolucionari) sobre la base del programa comunista. A tot arreu, l'avantguarda ha d'agrupar-se per a oposar l'internacionalisme proletari al nacionalisme estret que predica l'enfrontament d'uns treballadors contra els altres. L'internacionalisme defensa el dret de les nacions oprimides a l'autodeterminació, sense defensar necessàriament una separació. Els treballadors avançats han de lluitar contra tota restricció de les conquestes polítiques i socials, com el millor terreny per a la lluita per una vertadera democràcia, és a dir, pel poder dels consells obrers. Sobre la base de la solidaritat de classe del proletariat, s'oposen a la divisió entre nacionals i estrangers, entre treballadors intel·lectuals i manuals, entre homes i dones, entre joves i vells, entre religions diferents.

Cal prevenir el perill d'una guerra mundial destructiva, detenir la destrucció del medi ambient causada per la llei del màxim benefici capitalista, enderrocar a la burgesia, desmantellar l'Estat burgès, prendre el poder, posar els mitjans de producció en mans dels qui, amb el seu treball, creen la riquesa de la societat, marxar cap al socialisme, fer desaparèixer les fronteres, les classes i l'Estat.

1º maig 2018

Col·lectiu Revolució Permanent
(Alemanya, Àustria, Canadà, França)
IKC (Estat Espanyol)
Patronsuz Dünya (Turquia)
TML (Brasil)